

ΜΙΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΕΞΕΧΟΝΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ κ. κ. ΜΙΑΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ, ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Ο κ. Λιδωρίκης και ο σωσίας του. Τα βράσανά του. Όπου πληρώνει τις αμαρτίες του κ. Γ. Βλάχου. Η κ. Αρτεμис Κυπαρίσση και η ξενομανία των Ελλήνων. Πώς παρουσιάσθη ως... Ιταλίσ καλλιτέχνης. Ο κ. Βουτύρας 12ετής διηγηματογράφος. Τό ζυλοκόπηκ. Ζητήσατε την γυναίκα! Ο καθηγητής με τον κόκκινο μπεζά και το κινίνο. Διδάσκαλος ξαφασίας και τενορος. Μαθηται που δεν πληρώνουν ούτε τό... πετρέλαιο! κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ο κ. ΜΙΑΤ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Μιατ. Λιδωρίκης μās απέστειλε τό κ-άτωδι κομικοτραγικόν περιστατικόν της ζωής του :

Φαίνεται ότι ο άγαπητός και άδελφικός μου φίλος κ. Γεώργιος Βλαχος, ο της «Καθημερινής» ιδιοκτήτης, είναι ο Σωσίας μου και έγω ο δικός του.

Λένε πως μοιάζουμε πολύ, άκομη και τώρα που έκείνος είναι νέος κι' έγω βαίω προς τό γήρας. Κι' αυτό θά τό ένόμιζαν πολλοί ως άστερον άι δέν συμβαινάν κάθε μέρα και στους δύο έπισόδια άληθινά περιεργα.

Ένα άπο τό φάρακτα είναι και αυτό που θά διηγηθώ.

Μιά Κυριακή πρωί, πρό τριών μηνών, κατά τάς όκτώ ένώ κοιμόμουν, τό κουδούνι της θύρας μου άρχισε νά κτυπά με κάποια έπιμονή.

Καμιά όρεξι νά σηκωθώ δέν είχα, και επειδή ήταν Κυριακή πρωί και ή γηραιά νταντά μου, ή άπο είκοσαετίας έρχομένη στό πτωχικό μου «για τό λάτρα του» όπως έλεγε, άπουσίαζε, έφώναζε άπο τό κρεβάτι :

- Ποιος κτυπά ; Ποιός είναι ;
- Έγω !...
- Ποιός εσύ ;

— Ο σωφέρ... που σās πήγα προχθές στό Φάληρο και μοδίατε νάρθη σήμερα να πληρωθώ.

Όμολογώ ότι δέν κατάλαβα λέξι, άπο τό λόγια που άκουσα, γιατί δέν χρεωστούσα σε κανένα σωφέρ. Γι' αυτό και φώναζε με θυμό :

— Δέν σου χρεωστώ τίποτε, κ' έκαμεις κακά νάρθης νά με ξυπνήσης Κυριακάτικα. Πήγαινε στη δουλειά σου, Χριστιανέ μου...

- Μά, κύριε...
- Δέν έχει ούτε κύριε, ούτε ξεκύριε. Θέλω νά κοιμηθώ...

Τόν άκουσα νά μουρμουρίζει και σε λίγο ή ήσυχία άπεκαταστάθη' ο ύπνος μου όμως κόπηκε, διότι ή σκεψις τί άραγε να συμβαίνει, δέν μ' άφινε νά τόν ξαναπάρω.

Τό άπόγευμα της ίδιας ήμέρας, ενώ περνούσα άπο τήν πλατεία των Παλαιών Ανακτόρων, όπου στέκουν τ' αυτοκίνητα, μ' έπλησίασε και με σταμάτησε ο πολύ γνωστός στός Αθήνας ιδιοκτήτης αυτοκινήτων κ. Σπύρος Δανίλης, πολυιά γνωριμία μου.

— Τό πρωί, μουτρε, σās έστειλα ένα σωφέρ που καθώς έλεγε του χρεωστούσατε... «ένα Φάληρο» !

- Άλήθεια, Σπύρο, ποιός είν' αυτός ; Έγω δέν όφειλω σε κανένα σωφέρ...
- Σταθήτε να τόν φωνάξω... Είπε εκεί...

Σέ λιγάκι ο άπαιτητής σωφέρ, εύρεθή άπέναντί μου.

- Με ξέρεis καλά ; τόν ρώτησα.
- Καλέ τί λέτε ; Έσās δέν ξέρω ;
- Και σου χρεωστώ έγω άγώνι ;
- Δέν πιστεύω να τό ξεχάσατε ;

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ο κύριος σωφέρ με προσέβαλλε.

- Δέν θάσαι καλά, του άπήνησα.
- Ο φίλος Σπύρος παρενέβη.
- Έγω, σου τό είπα πως κάποιο λάθος θά κάνεις, είπε στό σωφέρ.

— Μά τί λάθος να κάνω, κύρ Σπύρο ; Τήν Τρίτη τό άπόγευμα πήρα τόν κύριο με μιά κυρία και κατεβήκαμε στό Φάληρο' εκεί μείναμε λίγο. Στο γυρισμό έξω άπο τόν άγιο Σώστη είδαμε δύο αυτοκίνητα άναποδογυρισμένα και δυό εργατικούς πληγωμένους και περμένους κατά γης. Τότε με διατάξατε : «Στάσου». Στάθηκα. Σεις και ή κυρία κατεβήκατε και όταν είδατε τί είχε συμβεί με διατάξατε πάλι να πάρω άμέσως τούς πληγωμένους, να τούς φέρω στην Αθήνα, να τούς πάω όπου όφρεπε, να μην πάρω δεκάρα άπο κανένα και να πληρωθώ άπο σας. Μάλιστα με έρωτήσατε : «Με ξέρεis ;». «Έσās δέν ξέρω ;» άπήνησα τότε έγώ.

Δέν κρύπτο ότι άρχισα σοβαρώς νά σκέπτομαι μή τυχόν έκανα τήν εύγενή αυτή πράξι που διηγείτο ο σωφέρ και τήν λησμόνησα. Τόν κούταξα μέσα στα μάτια.

— Να σās πώ μάλιστα και άλλες λεπτομέρειες άκόμη, προσέθεσεν ο σωφέρ. Μ' έρωτήσατε αν είχα μαζί μου παράδες για τήν περιποίηση των πληγωμένων, άλλωθίτικα νά μου δίνετε. Έκείνη μάλιστα τήν ήμέρα φορούσατε σκληρό καπέλλο μαύρο.

- Άμέσως τότε του άπήνησα :
- Αν φορούσα σκληρό. Τότε, δέν σου όφειλω τίποτε, γιατί τέτοιο είδος καπέλλο δέν έχω...

Ο κ. Μιατ. Λιδωρίκης

- Ο σωφέρ έδειξε δυσπιστίαν, ενώ ο Σπύρος γελών μου είπε :
- Να σās πώ έγω τί θά συνέβη. Θάταν ο κύριος Γιώργος...
- Πιός Γιώργος ;
- Ο κύριος Βλαχος...

Ο σωφέρ που έγνωρίζε τόν ιδιοκτήτην της «Καθημερινής» άμέσως έννόησε ότι έκανε λάθος.

— Συγγνώμη. Έχει δίκιο. Τώρα που σās βλέπω και θυμάμαι και τόν κύρ Γιώργο καταλαβαίω τό λάθος μου.

Και πράγματι ο άγαπητός Βλαχος είχε παραγορήσει τό αυτοκίνητό του εις τούς τραυματίας και πλουσιοπαροχώς άπεξημίωσε τόν σωφέρ όταν τήν άλλην ήμεραν πήγε στο γραφείο του.

Έγώ, όμως, περιμένω τήν ήμέρα που θά μου φέρει κανείς μερικά χιλιάδικα των εισπράξεων της «Κοθητείας» και θά μου τό δώσει πέρνοντάς με για τόν ιδιοκτήτη της. Τότε δέν θά άρνηθώ ότι είμαι ο «κύρ Γιώργος». Όρισμένος δχι.

Η κ. ΑΡΤΕΜΙΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΗ

Η καλλιτέχνης του μελοδράματος κ. Αρτεμис Κυπαρίσση μās διηγήθη τό έξής χαριότατο ανέκδοτο της παιδικής της ηλικίας :

— Όταν ήμουνα πολύ μικρή άκόμα, μαθήτρια του Όδείου, μιά μέρα ο καθηγητής μου κ. Νυζις μου είπας :

— Ξέρεις, υι-ρούλα μου, πως έδώ στην πατρίδα μας, τήν Ελλάδα, ο κόσμος έχει πάθει μον άρρώστεια, που τή λενε «ξενομανία», δηλαδή νομίζουν πως, ότι διαβαζουν ή βλέπουν ή άκουνε ξένο, είτε στο θέατρο, είτε στη μουσική, είναι άριστούργημα. Τα δικα μας έργα δέν τους άρέσουν... Λοιπόν πρέπει εμεις όου και όπως μοδούρουμε νά γιατρεύουμε αυτή τή κακή αρρώστια, άπ' τήν όποιαν ύποφέρει ο κόσμος. Δέν χρειάζεται νά γινουμε γι' αυτό γιατροί.

Άκουσε μόνον νά ιδής τί πρέπει νά γινη. Αύριον θά δοσομε μιά συναυλία, όπου πρόκειται νά τραγουδήσουν πολλοί. Στα διολείματα θά βγής εσύ νά τραγουδήσης τί ρομάντζα έκίνητη στην όποιαν έχεις τόσο καλά γυμνασθή. Ο κόσμος δέν σε ξερει ; Η φωνή σου έχει τόσο καλά έξελιχθή, που θά κινήσει μεγαλην έντυπωση αν παρουσιαστής ως καλλιτέχνης της φωνής, π.χ. Γούλις. Έτσι θά σε προσέξουν άσφαλώς, και θα σε χειροκροτήσουν θερμότατα. Στη τέλος της συναυλίας, τότε, βγάλεις και λές πως είναι όχι Ιταλς, αλλά μόνον ή μικρούλα κόρη του Έλληνας καλλιτεχνου κ. Παντοπούλου...

Πράγματι έτσι κι' έγινε. Βγήκα και τραγούδησα. Με πήραν για Ιταλίδα, με άπεθέσαν κι' όταν στό τέλος τους είπαμε ποιά είμαι μείνανε κόκκαλο... Δυστυχώς όμως ούτε με τό κόλλο αυτό γιατρεύτηκαν οι ρωμηοί άπ' τήν «ξενομανία» τους, άπ' τήν όποιαν ύποφέρουν και σήμερα άκόμη...

Η κ. Αρτεμис Κυπαρίσση

Ο κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

— Τήν μανία μου νά γράφω διηγήματα, άρχισε νά μās διηγείται ο διηγηματογράφος κ. Δ. Βουτύρας, ποτέ δέν τόν ελήφρωσα τόσο άκριβά, όσο μιά φορά, πρό πολλών χρόνων, τήν εποχή που πήγαινα στό ελληνικό σχολείο του Πειραιώς. Δέν είμουν τότε παραπάνω άπο δώδεκα έτών. Αντί νά μελετώ τά μαθήματά μου, περνούσα τίς ώρες μου γράφοντας διαφορες σκέψις, μικρά όράματα και διηγήματα. Απ' όλ' αυτά τίποτε δέν έχει περισώθει, ούτε θυμομαι τί άκριβώς ήταν. Τήν εποχή που μου συνέβη τό έπισόδιο που θά άκούσης είχα άγρόσει με τίς οικονομίες μου, ένα χοντρό τετράδιο ντυμένο με μουσαμά. Έκει μέσα σημείω α, ό,τι μου κανέβαινε στό κεφάλι. Με τήν παρέα μου πηγαίναμε συχνά άπ' του Βαβουλα, στό Νέο Φάληρο. Μιά μέρα, κοντά στη θεία όπου βρισκαται σήμερα τό θέατρο του Νέου Φαλήρου, συναντήσαμε μιά κοπέλλα με τήν δασκάλα της. Έγώ ένθουσιασθηκα και άπο τόν ένθουσιασμό μου όταν γύρισα τό βράδυ στό σπίτι έγραψα ένα διήγημα. Το διήγημα έμπνευσμένο άπο τήν κοπέλλα, ήταν ένας διαρκής ύμνος στην όμορφιά της. Έξεθεσάς τα χιλιάκια της, τά πλούσια της μαλλιά, τή λυγρή της μέση, τό περφηανό της περπάτημα κτλ. κτλ.

Καθηγητής μου των ελληνικών ήταν τότε κάποιος Ρ.—πέθανε τώρα, θεός σωσός τον ! θηρίο σωστό. Δέν θυμοίμαι λοιπόν πως έπασε τό καταραμένο τετράδιο στα χέρια του. Σά γά προσηθάνετο τό έγκλημά του, τό πήρε, τό ξεφύλλισε, και άίφνης, σταμάτησε κ-

που. Ήταν ή πρώτη σελίδα του διηγήματός μου. "Άρχισε να τὸ διαβάξω δυνατά εἰς ἐπήκοον ὅλης τῆς τάξεως. 'Ἄλλ' ὅταν ἐφθασεν στὰ «γελιάκια» καὶ στὰ «ματάκια» τῆς νέας σταμάτησε ἀποτόμως. «'Ἐλα 'δὼ, Βουτυρά! μοῦ κάνει συνοφρωμένους σὺν νεφεληγγερέτῃ Δίας. Τί εἶνε αὐτὲς οἱ ἀνοήσιες ποῦ ἔγραψες σὸ τετρεθίο σου;»

Καὶ χωρίς νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί μου, με ἀρπάξει καὶ μοῦ δίνει ἕνα ξύλο, ποῦ ἀκόμη ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια, δὲν τὸ ξέχασα. "Ἔτσι ποῦ λέτε πρωτοπλήρωσα τὴν διηγηματογραφικὴν μου μανία.

"Ὡς μαθητὴς ἦμουν πολὺ κακός. Οἱ καθηγηταὶ μου μοῦ ἐβάζαν διαρκῶς μηδενικά, τὰ ὅποια ὅμως κατὰρθωνα νὰ μεταβάλλω σέ... ἐξάρια! Περιμένα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία καὶ ὅταν ξεχνοῦσαν οἱ καθηγηταὶ ἐπάνω στὴν ἐδρα τὸν κατάλογο, ἔτρεχα, εὐρίσκα τ' ὄνομά μου, ὅπου ἦταν σημειωμένες, σὲ ἀτελείωτη σειρά, μικρὲς ῥόδες καὶ τὶς ἐκαμένα ἐξάρια. Ἐνῆρκα δὲν τολμοῦσα νὰ τὶς κάνω γιατί δὲ θὰ πίστευαν οἱ καθηγηταὶ πὼς μοῦ εἶχαν βάλει τόσο μεγάλο βαθμὸ καὶ θὰ κινούσα τὴν ὑποψία των. Στὰ μαθηματικά ἰδίως ἦμουν ἐλεεινὸς μαθητὴς. Δὲν εἶχα ποτὲ συμπάθεια στὰ νούμερα οὔτε ἦσαν ποτὲ τὸ φόρτε μου τὰ νούμερα. Δὲν καταλάβαινα γοῦ ἀπὸ μαθηματικά. "Αρᾶδεια τὰ νούμερα στὴν τύχη, τῶτρα-πάτρα. Καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν μου στὸ σχολεῖο τοῦ Πειραιῶς ἦταν ἕνας περιεργότατος τύπος. Φοροῦσε διαρκῶς ἕναν κόκκινο μοζᾶ καὶ μασσοῦλοῦσε κινίνο ὄλοένα φαινεται ὅτι θὰ ὑπέφερε ἀπὸ ἐλᾶδιες πυρετοῦς.

"Ἡ φιλολογία δὲν ἦταν ἡ μόνη μου μανία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. "Αγαπούσα τρομερὰ καὶ τὸ σπαθί. Λέγα τριῶν χρόνων ἐγγνώρισα ἤδη νὰ χειρίζομαι τὸ ξίφος καὶ τὴν σπάθη. Ἐμάθαινα ὅλα τὰ συστήματα τῆς ξιφασίας: τὸ γαλλικὸ, τὸ ἰταλικὸ, τὸ γερμανικὸ. Πρῶτος δασκάλος μου στὴν ξιφασία ἦταν ὁ περίφημος Παραλίνας, ἀπόστρατος ἀνθυπασπιστὴς τοῦ μηχανικοῦ. Ἀργότερα ἐφοίτησα στὴν περιώνυμη τὸν σχολὴ ξιφασίας τοῦ Ἡλιοπούλου, ἡ ὁποία βρισκόταν στὸ κάτω πάτωμα τῆς Δημαρχίας, μέσα σὲ μιά μεγάλη αἴθουσα. Μαθητὴς τὸν εἶχε ὁ Ἡλιοπούλος ὅλη τὴν χρυσή Ἀθηναϊκὴ νεολαία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Στὴν αἴθουσα τοῦ ἐγίνοντο καὶ μονομαχίες. Θυμοῦμαι τὴν μονομαχίαν τοῦ Μπούμπουλη με τὸν Γενιάδη. Ὁ Μπούμπουλης δὲν ἦταν καλὸς μονομάχος. Ὁ Ἡλιοπούλος τὸν ἔστειλε σὲ μένα γιὰ νὰ ἐξασκηθῆ. Τὸν κατάλαβα ἀπὸ τὶς πρώτες σπαθιῆς του καὶ τοῦ εἶπα ὅτι αἰσχρὰ θὰ ἀπετύγγανε στὴ μονομαχίαν, ὅπως καὶ ἀπέτυχε.

Εἶχα τόσο πάθος με τὸ σπαθί, ὥστε ἔγινα καὶ δασκάλος ξιφασίας. Γιὰ αἰθουσα μοῦ ἐχρησίμευε μιά σάλλα τοῦ σχολεῖου. Μαθητὰς εἶχα τούτους... συμπαθητὰς μου καὶ τὰ μαθήματα ἐγίνοντο τὸ βράδυ με τὸ πετρελαιο. Τὰ ξίφη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα χρειώδη τὰ εἶχα μεταφέρει ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸ σπίτι μου στὴ «σχολή». Δὲν βράσταζαν ὅμως πολὺ τὰ μαθήματα, διότι οἱ ἀθεόφοβοι οἱ μισθιαῖοι δὲν ἐπλήρωναν ὄχι μόνον ἐμένα, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ φωτισμοῦ τῆς αἰθούσης, δηλαδὴ τὸ πετρελαιο. Στὸ τέλος μ' ἔπιασε τέτοια φούρα, ὥστε κνηνηοῦσα τοὺς μαθητὰς μου παντοῦ, γιὰ νὰ τοὺς... δείρω!

Τὸ ντεμποῦτο μου στὴ φιλολογία ἔγινε μ' ἕνα διήγημα, τὸ 1900, στὸ «Περιοδικὸ μας» τοῦ Βώκου. Ἦμουν τότε εἰκοσι ἔξι χρόνων. Μετὰ τὸ ἐξλοκοπήναι μου πὸν σοῦ διηγήθηκα, ἔπαυσα γιὰ λίγο καιρὸ νὰ γράφω, κατόπιν ὅμως ξανάρχισα με νέα φῶρα, χωρίς νὰ σταματήσω καὶ πάλιν παρὰ μιά μόνον ἀκόμη φορά, καὶ ὄχι γιὰ πολὺ διάστημα. Τὸ διήγημα ποῦ πῆγα στὸν Βώκο εἶχε θέμα κάποιο κακούρημα ἱερέως. Στὸν Βώκο εἶχε ἀρεσίε τὸ διήγημά μου ὥστε ἄρχισε νὰ μ' ἐπαινεῖ παντοῦ. Αὐτὸ δυσαρέστησε, φαίνεται, τοὺς ἄλλους του συνεργάτας, οἱ ὅποιοι τοῦ ἔθεσαν ὡς ὄρον νὰ παύσω νὰ δημοσιεύω διηγήματα στὸ περιοδικὸ του, διότι ἄλλως θὰ ἀποχωροῦσαν ἐκείνου. Ὁ Βώκος γιὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ μοῦ εἶπε νὰ διακόψω γιὰ λίγο καιρὸ τὴν συνεργασίαν μου. Ἡ δὴλωσίς του αὐτὴ τόσο με ἀπεθάρρυνε ὥστε ἐσκέφθην πρὸς στιγμήν νὰ ξανακάνω τὸ παλιὸ μου ἐπάγγελμα, νὰ γίνω δηλαδὴ καὶ πάλιν τενορός στὸ ἰταλικὸ μελόδραμα. (Εἶχα μάθει νὰ τραγουδᾷ ἰταλικά). Μετάνομισα ὅμως καὶ ἐξακολούθησα νὰ καταγίνομαι με τὴν διηγηματογραφίαν. Μοῦ εἶπαν νὰ διαβάσω Παπαδιαμάντη, καὶ ἐγὼ φανταζόμενος ὅτι τὰ διηγήματά του ἦσαν τυπωμένα σὲ τόμους ἐψάχνα νὰ βρῶ τόμους. Φυσικὰ δὲν βρήκα. Κάποιος μοῦ ἐδάνεισε τότε μιά συλλογὴ γεωλαλινικῶν διηγημάτων. "Ὅλα σχεδὸν ἦσαν ἠθογραφαί. «Νὰ διηγήματα» σκέφθηκα. Τέτοια πρέπει νὰ κάνω κι ἐγὼ. Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον. Ἄντι νὰ γράφω φανταστικά καὶ ἰδεολογικά διηγήματα, ὅπως ἔγραφα ὡς τότε, καὶ ἐξηκολούθησα νὰ γράφω κατόπιν, βάλθηκα νὰ σκαρῶσω ἠθογραφίας. Μιά μερὰ πῆγα μιά τέτοια ἠθογραφία στὸν Βώκο. Ἐπρόκειτο φαίνεται γιὰ κάποιο νησιώτη με βράκα καὶ φέσι, ποῦ ἀνέβαινε μιά σκάλα. "Ὅταν διάβασε τὴν ἠθογραφίαν μου ὁ Βώκος, τὴν ἔσκιωσε ἀμέσως, καὶ μοῦ εἶπε:

— Κρίμα, Βουτυρά, χάλιασες! Ἐχεις κανένα ἄλλο διήγημα;

Εὐτυχῶς εἶχα, καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν ἠθογραφία. Θέμα εἶχε τὸ ξαναξαντάνα ἐνὸς γέροντος θαλασσοῦ, ποῦ γέρασε στὴ θάλασσα ἀμαρτωλῶν, καὶ ποῦ ὕστερα ἀπὸ χρόνια, ξαναζεῖ μέσα του, μιά παλιὰ παιδικὴ του ἀγάπη. «Ἀνάσταση Ἀγάπης» ἐτίτλοφορεῖτο τὸ διήγημα αὐτὸ, τὸ ὅποιο προσθέτει ὁ κ. Βουτυρᾶς καὶ σήμερα ἀκόμη μοῦ φαίνεται καλὸ, πολὺ καλὸ, καὶ σκέπτομαι νὰ τὸ ξανατυπώσω. Ἡ «Ἀνάσταση Ἐγάπης» ἐνηθοσίασε τὸν Βώκο καὶ ἔσπευσε, ἀδιαφορῶντας πλέον γιὰ τὸ, ὅτι θάλεγα οἱ ἄλλοι του συνεργάται,

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟΝ ΠΕΤΡΕΝΙΟ ἈΝΘΡΩΠΟ

Σκοτεινὴ νύχτα. Χιόνι. Κρύο. "Άνεμος ποῦ πάγωνε τὸ μεσοῦλι τῶν κοκκάλων. Ἐφγεν ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κρυφᾶ. Κρυφᾶ, κανένας δὲν τὴν εἶδε, ἀλλὰ ποὺς νὰ τὴν δῆ;

"Ὁ πατέρας τῆς, ποῦ πέθανε ἐδῶ καὶ ἕναν μῆνα, τῆς εἶπεν ὅτι ἔπαρχει κάποιος ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ Κάρλ-Μάρξ, ποῦ φροντίζει γιὰ ὅλους τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς κατατρεγμένους, γίνετε τοὺς γυμνοὺς καὶ τρέφετε τοὺς πεινασμένους.

"Ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ πᾶρ νὰ τὸν δῆ, ἡ φτωχοῦλα ὀρεγνή, ἡ ἔρημη Ναδία!

Πεινοῦσε πολὺ.

"Ἡ θεὴ-Ματρένια, κοντὰ εἰς τὴν ὁποία ζούσε, δὲν τῆς ἔδωκεν οὔτε ἕνα κομματάκι ψωμί σήμερα, οὔτε ἕνα θριμμά, μιά ψυχία!

— Ὁ Κάρλ-Μάρξ εἶνε καλλίτερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν θεὴ-Ματρένια, σκέφτηκε. Θὰ μοῦ δώσῃ ἕνα κομματάκι ψωμί. Μπορεῖ νὰ τὸ ἀλείψῃ καὶ με βούτυρο!

Γλυτοῦσε ἀπάνω εἰς τὸν σκληρὸν πάγον καὶ ἔτρεμεν ἀπὸ τὸ δυνατό τὸ κρύο. Τὸ λεπτὸ τῆς φόρεμα καὶ ἡ τρύπιες τῆς παντοῦφλας, δὲν μπορούσαν νὰ τὴ ζεσταῖνον βέβαια. Πολλὲς φορὲς γλύστρησε καὶ στομπλώθηκε στὸ ξυλισμένο χιόνι. Αἰσθάνονταν τὰ μέλη τῆς, σὺν νὰ εἶτανε πιασμένα ἀπὸ τὸ μεγάλῳ κρύο.

— Δὲν πειράζει, σκέφθηκε, ὅταν πάω σὸν Κάρλ-Μάρξ, θὰ μοῦ ἀγοράσῃ ἕνα πανωφόρι, παπούτσια καὶ μιά καινούργια φούστα. Τότε, βέβαια, θὰ ζεσταθῶ κι ἐγὼ!

"Ἐνας ξένος, ἕνας διαβήτης φάνηκε μέσα στὴν οὐμίχλη.

"Ἡ Ναδία τὸν πλοίασε:

— Κύριε!... Κύριε!... Πέσ' μου, Γκοσοπὸν, παρακαλῶ, ποῦ εἶνε ὁ Κάρλ-Μάρξ;

— Προχώρησε ἀκόμη λίγο. "Ὅλο ἴσια νὰ πηγαίνης καὶ θὰ εὐρεθῆς ἐμπρός του.

"Ἡ μικρὴ Ναδία, ἄρχισε νὰ τρέχῃ γρηγορώτερα. Ὁ δρόμος τῆς φάνηκε ἀτέλειωτος, τὸ κρύο γινόταν πειὸ πικρὸ, ἡ οὐμίχλη πειὸ βραεῖα.

— Πῶ! Πῶ! ἀξίζει νὰ σταθῆ κανεὶς λιγάκι καὶ εἶνε τόσο κρύο! "Ὠ! Τί κρύο! Πάγωσα!

"Ἐπὶ τέλος τὸ παιδὶ ἔφτασε στὴν πλατεία. Εἶδε ἕναν ἄνθρωπον, ἕναν ἄνδρα καμωμένον ἀπὸ πέτρα. Τὶ ἔγραψεν ἡ ἐπιγραφή ποῦ ἦτανε στὰ πόδια του, δὲν εἶξευρε—δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ διαβάρῃ.— Ὅπωςδήποτε ἄλλος ὅμως θὰ διάβαζε τ' ὄνομα αὐτοῦ: "Κ ἄ ρ λ - Μ ἄ ρ ξ".

"Ἡ Ναδία δὲν μπορούσε νὰ βαστήξῃ πειά. Ἐλεσε στὸ πέτρινο τὸ σκαλοπάτι. Μὲ τὸ κεφάλι ζαλισμένο ἐμαζεύτηκε κοντὰ στὴν πέτρα. Τὸ σῶμα τῆς ἦταν παγωμένο. Τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς, σὺν νὰ μὴν ἦτανε δικὰ τῆς. Τὰ κορμασμένα καὶ ξαγρηπνισμένα βλέφαρά τῆς, ἔκλεισαν. Αἰσθάνθηκε σὺν νὰ τῆς φέγγῃ κάθε πόνος καὶ κάθε παγωμάρα. "Ἐνας ἐπνεργετικὸς ὕπνος τὴν ἐκπύριενε....

Τὸ πρῶ ἕνας ἀστονομικὸς τὴν πύρε παγωμένη, ἐκεῖ ὅπου εἰ νύχτα ἔπεσε. Ήταν ἀκοιμισμένη ἀκόμη, σὺν νὰ κοιμητᾷ στὰ πόδια τοῦ πέτρινου ἀνθρώπου!...

Γ. Σετλίν

νὰ τὸ δημοσιεύσῃ στὸ περιοδικὸ του. Ἔτσι ἐντεμπουτάρια στὴ φιλολογία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ!

"Ἀνέκδοτα τῶν κ. κ. Γεωργ. Χατζηδάκη, Ἰ. Ἰακωβίδη καὶ Λυκούργου Τσουκαλά. Πῶς ὁ κ. Χατζηδάκης ἐγνώρισε τὸν περίφημον φυσιοδίφην Χαϊκέλ. Ἡ συνεργασία των. Ὁ κ. Ἰακωβίδης καὶ ὁ Τούρκος βοσκὸς. Παρ' ὅλῃων ζυλοκόπημα! Ὁ κ. Λυκ. Τσουκαλᾶς ἀφορμὴ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς μονομαχίας. Ἡ μονομαχία του με τὸν κ. Σοφοῦλην ποῦ δὲν ἔγινε κ. λ. π.

